

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAJAP

Szarvasvadászat.

Őszi időben, mikor a zöld leveleket rozsdabarnára szinezi a hervadás, előkerülnek buvóhelyükről az erdő királyi vadjai: a szarvasok.

Az Uj Cimbora Cluj-i országos gyermekrajzkiállítására beküldte Kabay Béla ref. koll. III/b. oszt. tan.

1935. OKT.

10.

III. ÉVFOLYAM

28. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK • TARKASÁGOK DALOLJATOK KIS CIMBORÁK!

Gyengén folynak be az előfizetések.

Nagy a panasz az Uj Cimborá kiadóhivatalában. Napról-napra több a kiadás — az előfizetések ellenben nagyon gyengén folynak be. Okt. 1-ével új negyedév kezdődik. Kérjük a lap összes előfizetőit, hogy ne várják az újabb felszólítást, hanem küldjék be hátralékaikat és az esedékes előfizetést postán. *Nagyon komolyan írjuk: szomorú lenne, ha az Uj Cimborá — Románia egyedüli magyar nyelven megjelenő egyetlen, képes gyermekújságja azért szűnne meg, mert az előfizetők azt a szerény évi 200 leit is késedelmesen, vagy sehogysem fizetik.*

Toborzó.

A szerkesztő néni úgy látja, hogy meglanyhult a toborzás közöttetek kis cimborák. Pedig most igazán könnyen lehet toborozni az iskolában, — tízpercekor kinn a folyosón, vagy az udvaron játszás közben. Hiszen csak tudná nagyon sok gyermek, hogy milyen jó kis újság az Uj Cimborá, milyen szívesen megrendelnék. De hát hányan nem is tudják, hogy Uj Cimborá van a világon. Ezért kis cimboráink nagy szolgálatot tesznek azzal, ha kis barátaiknak, barátnőiknek megmutatják az Uj Cimborát és őket is igyekeznek megnyerni, betoborozni a lap előfizetői közé.

Újabban a következők ügyeskedtek: Orbán Lacika, I. el. o. t.-t toborozta: Kohn Vera, I. el. o. t. Cluj. Nagy Sárka, III. el. o. t.-t toborozta: Csányi István, I. g. o. t. Braşov.

Szindarabok, monológok, párbeszéd, köszöntők.

Több tanító munkatársunk kérésére és indítványozására, összeállítottuk sorozatonként a régebbi számokban megjelent szindarabokat, monológokat és páros jeleneteket, köszöntőket. A közelgő karácsony és Mikulás idejére igyekezünk is minden iskola vezetője, beszerezni a szükséges előadási anyagot. A sorozat ára portóval 25 Lei, s úgy van összeállítva, hogy abban karácsonyi szindarab, betlehemes játék, Mikulásra versek, anyák napjára versek s szindarab, monológ és párbeszéd is található. A rendelés a pénz előzetes beküldése mellett a lap szerkesztője nevére címezve eszközölhető.

Befordultam a konyhába...

Petőfi Sándor nótája.

*Befordultam a konyhába'
Rágyújtottam a pipára.
Azaz: rágyújtottam volna,
Ha pipám nem égett volna.*

*A pipám javában égett,
Nem is mentem én a végett.
Azért mentem mert megláttam,
Hogy odabenn szép leány van.*

*Tüzet rakott eszemadta,
Lobogott is amint rakta.
Hát még a két szeme párja,
Annak volt ám nagy a lángja.*

Az Uj Cimborá regénypályázatára vonatkozó hírek.

A múlt számunkban igazoltuk a regénypályázatra küldött munkák érkezését.

Többen fordultak hozzánk olyan irányú kéréssel, hogy a pályázati idő rövidege miatt hosszabbítsuk meg a terminust.

Szerkesztőségünkben ezt megtárgyalva értesítjük az érdekelteket, hogy kérésüknek eleget teszünk és az Uj Cimborá regénypályázatának határidejét 1936. január 1-ig meghosszabbítjuk. A feltételek ugyanazok. Pályázni lehet cserkész, kalandos utazásokról írott tudományos alapon feldolgozott, vagy napjainkban lejátszódó gyermekregényekkel. Fő irányelvünk, hogy a szórakoztató elemeken keresztül bizonyos irányítást adjunk a gyermekeknek ezeken a munkákon keresztül, hogy az egyes művek nevelő, építő hatásuk legyenek.

Az olvasók korhatára 4—14 év. A beküldött munkákra rávezetendő a beküldő pontos címe és hogy a munka milyenkorú gyermekek számára készült.

PÁLYADIJAK:

I. díj 1000 Lei, II. díj 600 Lei, III. díj 400 Lei.

A nyertes munkákat leközli az Uj Cimborá, de az irodalmi értéket megütő pályaműveknek is fenntartja a közlési és kiadási jogot — természetesen méltányos honorárium ellenében. Az illusztrációkkal ellátott munkák előnyben részesülnek.

BŐ SZÜRET.

Kurtafalvi szőlőhegyen
Szüretelés nagyban megyen
Azaz, hogy csak menne nagyba.
Ha nem hagyták volna abba.
Hajaha!
Most jó még csak a java!

Megkezdették annyi igaz,
Ebben volna egy kis vigasz,
Folytatnák is amint illik,
Ha vón szőlő tudniillik,
Hajaha!
Most jó még csak a java!

Üres a tő gyéren hajta,
S ami kicsi volt is rajta,
Leolvasták azt régóta,
Kit a madár, kit a róka.
Hajaha!
Most jó még csak a java!

Csak három fürt maradt rajta,
Az is holmi veszett fajta,
Olyan kemény, oly savanyó,
Csuzán nyulat löni való.
Hajaha!
Most jó még csak a java!

Egy a papé lett belőle,
Ki majd beteggé lett tőle,
Másik jutott a kántornak.
Könnyei még most is folynak
Hajaha!
Most jó még csak a java!

Présbe került a harmadik,
S szorították három napig,
De csak nem jött annak leve,
Hanem a prés megrepede.
Hajaha!
Most jó még csak a java!

Vida József.

Szarvasvadászat.

Őszi időben, mikor a zöld leveleket rozsdabarnára színezi a hervadás, előkerülnek buvóhelyükről az erdő királyi vadjai: a szarvasok . . .

A buvóhelyét elhagyó egyik szarvasról szól e történet:

A síma tó vizéből ivott a szarvas és ahogy a víz tükrébe nézett, tetőtől talpig meglátta benne magát. Ágas-bogas szarva, valóságos korona gyanánt ékesítette homlokát. Hanem lábaival sehogysen tudott kibékülni; sokkal vékonyabak voltak azok, semmint szeretne volna.

„Oh, milyen ez az én gyönyörű szarvam — mondá egész elragadtatással — ez igazán királyi ékesség, melylyel méltán büszkén fenhordhatom fejemet! Jaj, hanem a lábam milyen vézna, milyen sovány lábszárak ezek! Oh csak ezek valamivel testesebbek volnának, hogy ne rutítanak el annyira szarvam által egészen fejedelmivé tett alakomat!”

Alig mondá ki hiú tetszélgése szavait: egyszerre megzendül mögötte az erdő, eb esaholása hangzik, vadászkiáltás harsog, — jön a vadász! hajtják a szarvas! Hanem az jókor észre vette üldözőit, neki iramlík a tó melletti tisztásnak, s azok az előbb lenézett és ócsárolt vékony lába szárai olyan nyilsebesen vitték át a rétségen,

hogy nemesak a kutyák, de még a szél sem ért nyomába. Már bizonyos lett volna menekvése, ha szerencsétlenségére az erdő sűrűjének nem veszi futását, ahol el akart rejtőzni, s ahol könnyű lábai ugyan keresztül ugráltak még a bozótokon, — de jaj, épen az imént oly nagyon magasztalt szarva fennakadt a fáknak ág-bogában s akár-hogy rángatta, annyira belekeveredett, hogy alig tudta kiszabadítani. Így azután sokkal lassabban haladhatott, semhogy a kutyák el ne érték volna, — s egy pár pillanat múlva a pompás szarvas ott feküdt legyőzve a földön. „Oh mily balgatag voltam! — sóhajtá szomorúan a bizonyos halál révén — hogy imént azt a szerencsétlen ékességet annyira magasztaltam! Ha ez az átkozott szarvam nincs: karesú lábaim bizonyosan megmentenek!”

Vigyázz, hogy hiúságodban te is ne azt tartsd legbecesebb tulajdonodnak, ami minden kecsgetető szépsége mellett csak üres dísz, s a legnagyobb veszedelmet okozhatja.

(Aesopus mese.)

Humor.

— Mit tanultatok ma az iskolában, Viktor?
— Az egyszeregyet, meg a kétszerkettőt. De a tanító ur sem tudta, mert tőlem kérdezte meg, hogy mennyi kétszerkettő?

A királyleány és a fehér rózsá.

Írta: Nagy Mihály.

(2. közlemény.)

Hát alighogy zsebkését elteszi s visszafelé indul, hirtelen, honnan, honnan nem, eléugrik egy óriási oroszlán. A királyban majd meghült a vér. Még jobban megijedt, mikor az oroszlán megszólalt s kérdő-re vont a királyt:

— Hogy merted levágni a rózsát? — most meg fogsz lakolni érte!

A király kérleli az oroszánt:

— Ne haragudj, hatalmas állatkirály, mert ezt a virágot az én szegény kisebbik leányomnak viszem, akinek az volt egyetlen kívánsága, hogy csak egy szál fehér rózsát vigyek neki, de, ahol keresztül jöttem, sehol egyetlenegy városban, semmiféle virágüzletben, vagy kertésznél sem találtam, míg itt rá nem akadtam. Igaz ugyan, én is király vagyok; de én csak emberek királya. A rózsát meg nem kívánom ingyen!...

— Na hát akkor három nap alatt hozd el nekem azt a leányodat! — mondja az oroszán, — akinek a rózsát viszed, akkor nem lesz bántódásod. De, ha erről megfeledekezelsz, tudd meg hogy megtalállak és szétszaggatlak! Nekem nem kell a te pénzéd!....

A király a fehér rózsával nagy bánattal ment hazafelé.

A leányok messziről észrevették a hazafelé vágató királyt s nagy örömmel futottak eléje. Lesegítik apjokat, össze-vissza esókolták. A szolgaszemélyzet leszedte a társzekerekről a csomagokat, bevitték a kastélyba és kibontják. Hát szemök-szájuk elámult a gyönyörű holmikon.

Mindjárt fel is vették, a nagyobbik az arany, a középső leánya az ezüst ruhákat. Olyan szépek voltak, hogy a király is rajtok felejtette a szemét s kisebbik leányáról szinte elfelejtkezett... ekkor eléállott a kisebbik is s kérni hízogén:

— Hát nekem hoztál-e fehér rózsát, édesapám?

— Hoztam, édes leányom! De bár csak ezt ne kívántál volna, mert ahonnan ezt hozom, annak a kertnek a gazdája azt kívánja, hogy három nap alatt vigyelek téged a virágért neki, mert ha nem, hát halál fia leszek! Azóta nincsen nyugtom, se éjjelem, se nappalom; fáj a szívem, sir a lelkem érted. — A virág gazdáját azonban bölesen elhallgatta.

— Sohase búsuljon értem, édesapám, ott se lesz rosszul dolgom! — feleli a leánya. De a ki-

rály csak nem akart vigasztalódni; nagyon sajnálta és féltette jó kis leányát. Vitte volna is az oroszán kastélyába, nem is... Eltelt már egy nap, el a második is, a király csak nem indult el. De egész éjjel rossz álma volt, mindig maga előtt látta, vicsorgó agyarakkal az oroszánt...

Harmadnap hát nagy féltében, kora hajnalban felköltötte leányát, aztán felpakoltak egy nagy igás fogatot a királyleány ruháival, holmijaival. Ők a legszebb udvari hintóba ültek és elvágattak az erdei kastélyba, ahonnan a rózsát hozta.

Mikor odaértek, már tárva-nyitva volt a nagy vaskapu, mert harmadnapra biztosan várták a királyleányt... Behajtottak hát, de egyetlen árva lelket sem láttak sehol. Mintha a szolgaszemélyzetet is a föld nyelte volna el.

Beviszi a király leányát a kastélyba. Biztatgatja, bátorítja, hogy találja jól magát egyedül is: talán megsegíti a jó Isten s jön valami jó lélek, de neki mennie kell, mert várják az ország dolgai... Aztán nem is maradhat ő itt, ebben a félelmetes kastélyban — gondolta magában. De azt elhallgatta leánya előtt, hogy itt egy valóságos oroszán az úr s még ki tudja: mi vár reá? Hamarosan elbueszított s visszatért hintójával, nagy bánattal magára hagyva az elhagyatott kastélyban kedves jó leányát...

A királyleánynak első dolga volt szétnézni a kastélyban: nem talál-e valakit, aki neki szolgálatára legyen, nehogy agyonúnja magát. Egymásután benyit mindenik szobába. Mindegyik a legnagyobb kényelmet, választékos finom bútorokat, csillárokat, szőnyegeteket talál; az üvegezekrényekben a legszebb mivű arany, ezüst edényeket és szép tisztaságot, akárcsak egy királyi kastélyban; de sehol egyetlen teremtett lélek sem...

Visszatér a hálószobába, — gondolja magában, hogy kissé rendbehozza magán a ruhát és haját. De alig igazít egyet-kettőt fésűjével a haján, mikor a tükörről meglátja, hogy a háta megett, a tükörről szemben lévő ebédlő-szobában, melynek ajtaja nyitva volt, nagy sebbel-lobbal, hangtalanul, szobaleányok terítik az asztalt. Felraknak mindenféle jó ételeket, párolgó levest, inyesiklandó sülteket, süteményeket, krémekeket, borokat, aztán eltávoznak. De, mint mondám is az előbb, ezalatt egyik sem szólt a másikhoz egyetlen hangot sem, még a papucs sem kopogott.

Gondolja magában a királyleány: itt biz-

tosan a siketnémák kastélyában van, azért vannak olyan nagy esendőségben...

Átment az ebédlőbe, asztalhoz ült s jóízűen megebédelt. Már, amint az egyedüllét szomorúsága engedte. De nagyon fáradtnak érezte magát az úttól és az egyedüllét unalmától. Visszament hát a hálószobába, hogy magát kipihenje. Az alvás jót tett szegénykének. Felébredve, kísértalt a virágos kertbe, hogy azt is megtekintse s a rózsákban gyönyörködjék. De itt sem látott sehol egy árva lelket sem. Majd a zongora-szobába ment fel, ahol a legfrissebb kottákból játszhatta a legújabb zenedarabokat. Ezen ő is csodálkozott.

Este lett. A csillárok mintha maguktól gyúltak volna ki: egyszerre minden teremben fényes világosság lett... Amíg zongorázott, az ebédlőben a szótalan szobaleányok ismét felterítettek, megrakva az asztalt mindenféle jóval. De amikor felállott a zongorától, hogy az ebédlőbe menjen s megszólítson egyet, azok úgy eltűntek, mintha ismét a föld nyelte volna el...

Megvaesorált. Megint csak egyedül, a királyleány. Nemsokára lefeküdt, mert ölte a nagy unalom. De bizony órákig sem tudott elaludni, folyton azon töprengett: miféle elátkozott kastély lehet ez, hogy itt senkivel egy szót váltani nem lehet? Különösen hol van a kastély félelmetes ura, aki édesapját úgy megijesztette és őt idekérte, halál terhe alatt?!

És így folyt ez három nap változatlanul. A negyedik nap azonban nagydolog történt vele. Ugyanis, mikor reggelizett, az ebédlő üveges ajtaja előtt egyszer csak megjelent az oroszlán. A királyleány erre úgy megijedt, hogy menten

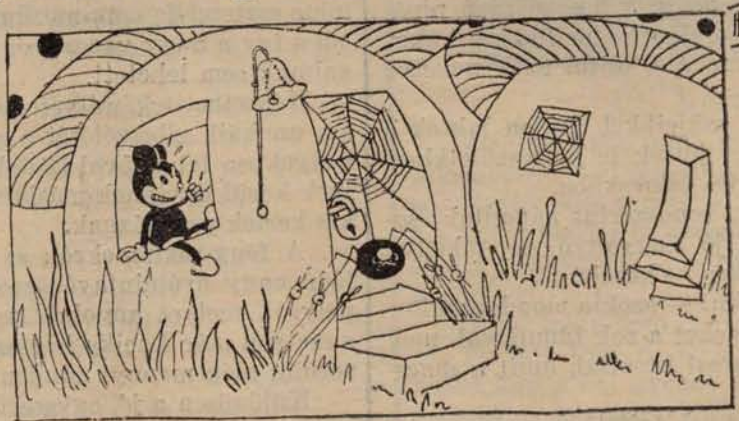
elájult s lefordult a székről... Akkor összeszaladtak minden ajtón keresztül a szobaleányok és erős illatú szereket szagoltattak vele, amiktől lassan magához tért. De mikor szólni akart, a szobaleányok már mind eltűntek mellette... Ez így ment ötönap is...

Mikor a hatodik nap reggel is megjelent az oroszlán az ebédlőajtóban, már nem ijedt meg s nem ajult el többé. Az oroszlán ezt látva, szép csendesen kihúzódott a kertbe, nem akarta ijeszteni a leányt...

Reggelizés után a királyleány is lement a rózsáskertbe kézimunkálni. Hát a másik virágos grupp szélén megjelenik az oroszlán. De a királyleány most sem ijedt meg. Az oroszlán pedig szép esendesen és méltóságteljesen visszasétált a maga rejtkehelyére; a királyleány meg most már vidámabban mert zongorázni.

Hetedik nap is ugyanezek a jelenetek ismétlődtek meg a királyleánnyal, meg az oroszlánnal. De mikor a királyleány a kerti padon kézimunkálva, esendesen énekelni kezdett, az oroszlán lassú, méltóságteljes léptekkel mind közelebb húzódott a leányhoz s mikor látta, hogy többé már nem fél tőle: melléje ment, a lábához feküdt s fejét a leány ölébetette. A királyleány látta, hogy az oroszlán nincs iránta ellenséges szándékkal: megsimogatta nagy, bozontos fejét. Az oroszlán erre olyan szelíden nézett fel a leányra, hogy ez önkéntelenül is lehajolt és megcsókolta... Erre az oroszlánnak sem kellett több, mintha villanyos áram futott volna végig rajta, pillanat alatt felugrott, megrázkódott, hármat kecskebukázott s egy gyönyörűsége szép szál királyfi vált belőle. (Folytatjuk)

A gonosz pókok támadása.

— Itt csak a gyors cselekvés segíthet, gondolja Miki. S nagy hirtelenséggel megragadja; Pocaki Pók lábát, s hozzá kötözi az egyik fűszálhoz. Utána a másik lábát, majd a harmadikat,

negyediket. Mire észrevette Pocaki Pók, akkorára már Miki ügyesen guzsba kötötte. Azzal usgyé! bé a nyitott ablakon.

Nyali Juci betegsége.

Irtá: P. Jánossy Béla.

1. Kis Jucika anyukája
Főzte konyhán az ebédet.
Finom szagra, jó illatra
Jucika is odatévedt.
„Segítsek e anyukám?”
Kérdezte meg azután.
Mondja anyja: — „hagyja, hagyja,
Ne segíts én Jucikám!”
2. Am Jucika csak azért is
Nyomban munkához fogott.
Folyt a munka meg nem unta,
Pompásan — kajtárkodott.
Ott párolgott a leves,
Benyúlt a kis kotnyeles;
Bárha fujta, maszat-ujja
Forró léből lett véres.
3. Édes ízek ülepedtek,
Gondos eltevésre várva,
Piroslottak, mosolyogtak
A kíváncsi Jucikára.
Anyukája félre néz,
Menten belenyul a kéz.
S piros-színes édes víz
Lett azonnal az egész.
4. A tűzhelyen szép pirosan
Sült az ordás palacsinta,
Nyelve csetten, oda setten,
Kis Juci a csalafinta
Felkap egyet sebtibe,
Mi volt ott a tepsibe!
S kis kutyuska várva jusra,
Hasztalan jár kedvibe.
5. Így segítget anyukának
Jucika a kis menyecske,
Árt a sok jó a hasának,
S hánykolódik ágynak esve.
Doktor bácsi nála van,
Méri, méri: láza van.
Ime: tessék az ijedtség
Nagy, mi most a házban van.
6. Doktor bácsi borus képpel
Csóváltatja a fejét,
Hogy a szörnyű betegségnek,
Hogy vehetné elejét.
Ilyenek a torkosok,
Esznek mint a farkasok,
Meg nem értik, meg nem érzik,
Jóból is megárt a sok!

Amif Nagyanyó tud jobban.

Irtá: Landiné Ady Mariska.

Szép, verőfényes augusztusi délután volt. Nagyanyó és Nagyapó a jóízű Delavare-szöllővel befutott lugasban ültek s két kis unokájukkal: Lacival meg Évikével beszélgettek.

Nagyanyó beszélgetés közben fehérműt javítgatott, Nagyapó pedig a hosszúszerű pipájából füstölt s olykor-olykor bodor füstkarikákat fújt a gyermekek orra alá, mitől azok nevetve tüszentgettek.

Lacika és Évike, szüleikkel Clujon laktak s csak nyári vakációra jöttek le nagyszüleikhez, az erdőkkel övezett kies falucskába.

Mikor megjöttek, rendszerint sápadtak, soványkák voltak s a jó Nagyanyó sopánkodva csapta össze — láttukra — kezeit:

— Jaj, Lelkecskéim! — szokta mondogatni — tönkre tesznek benneteket a sok tanulással, meg azzal a litty-löttty városi kosztal, amit a macskámnak sem adnék.

Nyáron át aztán a sok tejfölös-paprikás csirkétől, frissen fejt tejtől, édes vajtól és friss tojástól úgy nekigömbölyödtek, hogy — akár hiszitek, akár nem — mikor visszautaztak alig férték be a vasúti kocsi ajtaján.

Derék, ügyes gyerekek voltak. Lacika a negyedik, Évike a második gimnáziumba járt.

Iskolán kívül is sokat láttak, hallottak s a látottakról, hallottakról napestig el tudtak mesélni a jó öregeknek, akik bizony már vagy harminc esztendeje nem mozdultak ki a kis falujokból s így a nagy város ezer látványosságáról fogalmuk sem lehetett.

Képzeltetik, milyen csudálkozva hallgatták kis unokáik elbeszélését a sok emeletes házról, melyekben felvonóval közlekednek a lakók s melyek közül egyiknek-másiknak tetején valóságos kis kertek pompáznak.

A fény-reklámokról, az évenként megismétlődő nagy árúmintavásárról, a cserkészünnepeletről, melyet angolul „zsembori“-nak hívnak s melyen már Lacika is résztvett s ki tudná felsorolni még mennyi minderről.

Különösen a jó, egyszerű Nagyanyó ámuldozott és lelkendezett sokat, úgy, hogy Évike, aki kissé meggondolatlan, szeleverdi leányka volt, meg is jegyezte:

— Clujon egy 12 éves gyerek többet tud, mint vidéken az öreg emberek.

Lacika rosszalólag nézett hűgára s Nagyapó is kivette szájából a pipát, nyilván, hogy megdorgálja Évike-t a tapintatlan megjegyzésért, de ebben a pillanatban megjelent a kertajtó felett a Kati szolgáló menyecsikésen hátrakötött feje:

— Nagyasszony — kiáltotta:

— Tessen jönni, mer itt vannak a kódisai!

Évike máskor sem igen értette a Kati paraszti beszédjét, most meg éppen nem tudta miről lehet szó s szörnyen fúrta oldalát a kíváncsiság:

— Kik vannak itt? Hova hívta Kati Nagyanyót?

— Nem muszáj Neked mindent tudni — torokolta le Nagyapó, de kis szünet után hozzátette:

— Különbözn megnezheted. Cseppet se árt, ha ezt is megtanulod.

Nagyanyót Évike már a széles tornácon találta.

Előtte hét-nyolc rongyoska gyerek, akiknek egy nagy kerek kosárból pirosra sült cipócskákat osztogatott.

Kati egy másik kosárból almát és körtét adott a kenyér mellé s a csenevészebbeknek egy-egy üveg tejecske is került.

— Kik ezek? Miért ad nekik Nagyanyó kenyeret? — kérdezősködött Évike.

— Azért — mondta Nagyanyó — mert ezek nek nincs, aki adjon. A legtöbbjének meghalt az édes anyja s aki él betegen fekszik, nem tud dolgozni. S remélem azt abban a fényes nagy városban is megtanították Nektek, hogy Jézus Krisztus az ilyeneknek gondját a tehetősekre bízta.

Nagyanyó még meg is cirogatta a borzas fejcskéket, meghagyta nekik, hogy a következő

héten megint jöjjenek el s csak azután sietett vissza a kertbe.

Évike elgondolkozva követte.

— No hűgám? — hunyorgatott szemével tréfásan a kedves Nagyapó. Hát tanulhattál valamit egyszerű, vidéki Nagyanyótól?

— De igen ám! — kiáltott lelkesen Évike s össze esőkolta a Nagyanyó ráncos, dolgos kezét.

— S ugyan mit? — mosolygott Nagyanyó.

A szeretet és könyörület tudományát, mely ezen a nyomorúsággal rakott földön mindennél elébbre való!

Békecsók.

1. kép.

Vica és Miki, mint rokonok és jó cimborák, békességben el-el játszadoznak egymással. Hiszen mindkettő okos gyerek — s minthogy a közmondás is azt tartja: az okosabb enged — mindegyik enged a másiknak — s így csak megférnek egy gyékényen.

Hogy, hogy nem — egy nap mégis nézeteltérés támadt Vica és Miki között, minek folytán hajba kap a két gyerek. Ez persze szülő szigort vált ki. A két gyereknek kiteszik a szűrét. Batyút kötnek nekik és világgá küldik őket.

A két kicsapott gyerek nem veszi tréfára a dolgot, hanem neki készülődik az útnak, úgy amint a kép is mutatja.

Őszi napok.

Irta: Gh. Coşbuc.

*Tegnap még virágos volt a rét,
Méhecskék röpködtek szerte szét
A kis méh zümmögött ottan
S élveztem a boldogság lehelletét.*

*Máma már csapdos a jégzivatar
Levélbe takarózik az avar;
Szegény bágyadt bús levelek,
Rajtuk hűvös dér hever.*

*Tegnap még szép volt kinn minden,
Mint egy meleg nyári napon;
Ma azonban tél van a földön
Esős idő és pusztító orkán.*

Románból fordította: Szentpétery Bálint.

Béci katonái.

Béci most a nagy gyerek: kezében egy hadsereg.
Rendezi a csapatát: jobbra át! meg balra át!
Elől megy a kapitány, daruszőrü paripán.

Utána meg a hadnagy; bátorsága jaj de nagy.
A trombitás trombitál, menetközben meg nem áll.
A két baka se kutya, megy, amíg a szusz futja.

Az első tizes.

Mikor én még kislány voltam és iskolába jártam, nem úgy volt, mint most; először is nem volt tizes. A legjobb jegy 1-es volt, és a legrosszabb 5-ös.

Ezt talán Ti nem is tudjátok, de kérdezzétek csak meg édes szüleiteket, ők majd bizonyíthatják, hogy úgy volt.

És mi nem is tudtuk biztosan, hogy mikor felelünk 1-re, vagy 5-re, csak sejtettük, mint a macska az esőt.

Én nem akarom azt mondani, hogy rossz volt úgy, ahogy volt, de mintha most jobban volna.

Nem is tudom Nektek leírni, hogy milyen boldog voltam én, és hogy ragyogott a szeme az örömtől az én első osztályos kis lányomnak, mikor haza hozta az első tizeset . . . Nem is jött, de futott, rohant, repült, és mikor bebukott a kapun, köszönni is elfelejtett, csak úgy lihegte az örömtől:

„Né Anyukám, tizes, tizes . . . most kaptam!..

Boldogan szorongatott a kezében egy kicsi kartonlapot, amire piros tintával volt ráírva: 10“

Jaj, hogy örültünk mind, hát még édes Apa, mikor hazajött, és megmutattuk neki a nagy kincset, de boldog volt. Úgy nézett rá az egész család, mint egy drága kőre és az ékszeres kasszába zártuk el.

Azóta már jöttek az első tizeshez testvérek is, úgy gondolom, van már vagy 15—20 darab. De az első 10-es örömet, boldogságát, sohasem fogom elfelejteni.

Ti is kedves gyermekek, biztosan szereztetek már ilyen nagy örömet szüleiteknek; de ha netalán eddig elmulasztottátok volna, tegyétek ezentúl, tanuljatok jól, mert nincs nagyobb boldogság, min törömet szerezni azoknak, akik legjobban szeretnek minket, a világon.

Böske néni.

Ahogy kis munkatársaink írnak . . .

A két huncut.

Amikor apámmal este megyünk a gyalogjárón, a két huncut mindenik lámpaoszlopnál elének megy. Előttünk nőnek, nőnek és hirtelen hátunk mögé eltűnnek. Hátunk mögött előbb nagyok, de mind kisebbek lesznek és a legközelebbi lámpaoszlopnál ismét elének kerülnek. Így megy ez végig, amíg sétából haza érünk. Kik lehetnek ezek a huncutok? Hát, az árnyékaink.

Tg.-Sácuesc.

I. Diénes Pál, II. ref. o. t.

Balázs István bácsi küldte be ezt a képet, hogy találjátok ki, Erdély melyik vidékén és falujában járnak ebben a viseletben. De még azt is ki kell találni, élő baba-e ez, vagy pedig csak vásárfia baba?

Hidat építenek a hangyák!

Sok érdekes dolgot olvastatok a Cimborá-ból, a hangyák csodálatos világáról. Megtanultátok a szép leírásokból, hogy a hangyák fejlett társadalmi és gazdasági rendszerben élnek. A sok érdekes dolog után még néhány olyan tulajdonságát fogjuk elmondani a hangyának, amit el se lehetne hinni, ha nem komoly tudósok állapították volna meg.

A kertben, vagy a mezőn gyakran megfigyelhetik, hogy a hangyák hosszú sorokban vándorolnak egyik helyről a másikra. Az ilyen vándorlásnak mindig az a magyarázata, hogy a hangyák valahol jó eledelre bukkantak és azt a bolyban levő gyerekseregnek hordják haza, közben persze maguk is jóllaknak. A hangyák, amikor ilyen kitűnő vendéglőre akadnak, minden akadályt legyőzve, a legegyszerűsebb úton közelítik meg.

Hallgassatok csak ide kis Cimborák, hogy egy német tudós milyen érdekes kísérleteket végzett a hangyákkal! Miközben a hangyák szorgalmasan jöttek-mentek, zsákmányoló útvonalukon, a tudós az utak egy részét enyvvvel elrekesztette. Higan folyó enyvből nagy kört rajzolt, pontosan a hangyák útvonalába úgy, hogy az enyvgyűrűn belül nagyon sok hangya maradt. Erre csodálatos dolog történt. Először ugyan néhány hangya siralmas halálal pusztult el az enyvből. Csakhamar azonban böles elhatározásra jutott a megszorult hangyacapat. Apró köveket, faleveleket, földmorzsákat kezdtek hordani az enyvgyűrű egyik helyére. Rövidesen olyan hidat építettek ezekből a szilárd anyagokból az enyven keresztül, hogy szépen kísértáltak a tudományos ostromzár alól. Amikor a hangyák mind kimentek a gyűrűből, újból megkezdődött a munka, most már azonban új útvonalon, a veszedelmes enyvgyűrű megkerülésével.

Ez a példa is igazolja, hogy a természet böles berendezése mennyi sok gyönyörűséget és tanulságos dolgot tár elénk. Ragadjatok meg minden alkalmat a természet csodáinak tanulmányozására!

Ki találja ki?

1. Ki írta a virágregéket?
2. Hogy hívják Abesszinia jelenlegi császárárt?
3. Mikor jöttek be a magyarek a Vereckei szoroson?
4. Ki és mikor fedezte fel Amerikát?
5. Mi választja el a Vöröstengert a Földközi tengertől?

Békecsók.

2. kép.

A fényképész bácsi, aki az udvaron lakik, meglátja a világba induló két kis cimborát, s még az indulás előtt lefényképezi őket. Közbe megmagyarázza nekik, hogy jobb, ha kibékülnek, mert kitudja a világban, milyen rossz sors vár rájuk? A két gyerek akkor veszi csak észre, hogy: hát persze ők ellenséges felek. S bizony a világban nem tanácsos most két ilyen kis gyerekeknek barangolni, mert most még anagyok is háborusdit játszanak, s aztán valahol elesipnék a kis koborlókat. Igaza van a fényképész bácsinak, jobb, ha kibékülnek. Amint a kép mutatja, nem is sokadoznak, hanem elcuppantják hamarosan a békecsókot.

Humor.

Miska bácsi, aki szeret évdni, kötödni az asszonynéppel, mondta el ezt a kis apróságot:

— A minap hogy átmegyek a szomszédba, ott találok a szomszéd asszonyt, az öreg Zsuzsanénit. Valami strimfli-félét (harisnya) kötött, de úgy járt az újja, mint az ördög motollája.

Kértem tőle, hogy mire az a nagy sietség?

— Hát azért — felelte Zsuzsanéni mert fogytán van a pamutom és szeretnék elkészülni a harisnyával, mielőtt a pamutom elfogyna.

A kamarában.

Vigjáték egy felvonásban. - Franciából fordította: *Kormos Jenő*

NEGYEDIK JELENET. *(Előbbiek, Mári.)*

MÁRI *(szaladva)*: Mi történt? . . . Ó! . . . Veszekednek!

JUCI: Janesi! . . .

KLÁRI: Igen, Janesi! . . . Nem akarja ideadni a Halma-játékát! . . . Megütött! . . .

JANCSI: Igen, de . . .

MÁRI *(szavába vág)*: Egy szót se többet! . . . Tudja, mit mondtam? . . . Amit mondtam, azt be is tartom! . . . Janesi úr, tessék bemenni a kamarába! . . .

JUCI *(nevetve)*: Nem halsz meg benne! . . . Csak egy kicsit meglakolsz azért, mert bennünket lefitymáltál.

KLÁRI: Fülesbagolynak nevezted!

JANCSI: Ó, hát ezért! . . . Jó! Nagyszerű! . . . Jól behúztatok. Megyek a kamarába. De el ne feledjétek, bányákaim, hogy még találkozunk! . . .

KLÁRI: Amikor neked tetszik!

JANCSI: Sokkal hamarabb, mint gondoljátok . . . Gyerünk, Mári zárjál be a kamarába.

MÁRI: Hát olyan szívesen megy? . . . Ez nem tréfa. Ó, nincs benne semmi örvendetes! . . . Hát gyerünk! . . . *(Betuszkolja a kamarába, az ajtót rázárja, és a kulcsot a zsebébe teszi.)* Így na . . . És most legalább maguk ketten legyenek jók . . . Megyek vissza a mosáshoz! . . . *(Jobbra el.)*

ÖTÖDIK JELENET. *(Juci, Klári, Janesi.)*

JUCI *(a kamarához közeledve)*: Látod, kis Jankóm, lefitymáltál minket. Nem kellett volna azt mondanod, hogy fülesbagoly vagyok.

KLÁRI: Igen! . . . Most csak szenvedj!

JANCSI *(hangja a kamarából)*: Igen, Igen! . . . Jól megcsináltatok . . . Hagyjatok nekem békét!

JUCI: Jó, jó! *(Klárival balra eltávolodik a kamarától.)* Dúzzog; hagyjuk magára! . . .

KLÁRI: Igaza van, gonoszul viselkedtünk vele szemben. Ne szabadítsuk ki?

JUCI: Nem tudjuk, mert Mári magával vitte a kulcsot . . . De milyen nyugodtan ül, nem sír, nem kiabál! . . .

KLÁRI: Igen! Nagyon különös! . . . Én nem bírnék úgy bezárva ülni.

JUCI: Azt kell hinnem, hogy jólérzi magát odabenn.

KLÁRI: Nem hagyhatjuk ott sokáig, ugye? Mindjárt szólunk Márinak, hogy engedje ki.

JUCI: Addig játsszunk egy kis Halmát!

KLÁRI: Ó nem! . . . Ez nem illik! . . . Nem akartam vele játszani, csak azért, hogy bezárat-hassuk és most, hogy szegény benn kuksol a kamarában, sajnálom, hogy így megtréfáltuk.

JUCI: En is nagyon sajnálom!

HATODIK JELENET.

(Előbbiek, Mári.)

MÁRI *(jobbról be)*: Mielőtt újra hozzáfogtam volna a mosáshoz, eszembe jutott, hogy még nem adtam oda a tizórójukat.

KLÁRI: Igaz! . . . El is feledkeztünk róla! . . . Anyuka tortát hagyott nekünk. Jaj, de jó!

MÁRI: Jó hűvös helyre tettem . . .

JUCI: A pincébe?

MÁRI: Nem, hanem a kamarába!

JUCI: Akkor siess, Mári, engedd ki Janesit! . . . A mi hibánkból került oda szegény . . .

MÁRI: Igazuk van. És aztán . . . bevallom, még nincs is itt a tizórai ideje, csak meg akartam ragadni az alkalmat, hogy a fogolynak visszaadhassam a szabadságát. *(Kinyitja a kamara ajtaját.)*

JUCI: Nagyon jól tetted!

MÁRI: Jöjjön ki, Janesi úr, büntetése véget ért. Szabad.

JANCSI: Köszönöm Mári, te olyan jó vagy!

MÁRI: Egy cseppet sem sírt. Derék dolog. Maga már kész férfi! . . . Várjón csak, mindjárt odaadom az uzsonnáját, mint a hármukét!

JUCI: Haragszol ránk, Janesi?

JANCSI: Én . . . Dehogy! Nem vagyok én olyan rossz! . . .

MÁRI *(meglepetten felkiált)*: Ah! Istenem!

KLÁRI: Mi az? . . .

MÁRI: Nem találok a tortát. Pedig egész biztosan tudom, hogy idetettem! . . . Ah! . . .

JUCI: Hogyan? . . . Nincs meg a torta? . . .

JANCSI *(elégedetten)*: Nincs! . . . Egy falat sincs belőle! . . .

KLÁRI: Ó! . . . Megette mind az egészet!

JUCI: Ó, a telhetetlen! . . .

MÁRI: Igaz volna ez, Janesi úr? . . .

JANCSI: Igaz hát! . . . Bezártatok, én pedig mindent megettem és bosszút állottam!

KLÁRI: Ó! És még megsajnáltuk!

JUCI: Megszántuk!

MÁRI: Megkönyörültem rajta! . . . Ó, de most visszazárom és mindaddig a kamarában fog maradni, amíg a nagysága hazatér!

JANCSI: Nem, nem fogsz bezárni!

MÁRI: Majd meglátjuk!

JANCSI: Nem, mert nem vagyok sem gonosz, sem telhetetlen, amint gondoljátok! . . . *(Bemegy a kamarába és csakhamar kijön egy tányérral a kezében, melyen három szelet torta van.)* — Tessék, itt a torta. Csak eldugtam! . . . Pedig meg is ehettem volna!

MÁRI: Ejnye, ejnye, de huncutok maguk: gyerekek, de azért látom, hogy jó szívük van mindhármuknak . . . és nekem is . . .

(Függöny.)

Irtá: *Coq Gaulois.*

Marcella néni postája

Sütő Magduska. Te is új cimboránk vagy, még most láttam először nevedet a postában. De máskor azt is írd oda, hogy hányadik osztályba és melyik iskolába jársz. A rejtvénymegfejtés jól sikerült. — *Sámi Évilke.* Az Új Cimborát mindig a Nagymama olvassa fel neked, mivel még csak az idén mégis iskolába — de azért már egy kicsit tudsz írni is meg olvasni. Ez dícséretre méltó szorgalomra vall. A kis könyvnek, amelyet a rejtvényfejtésért nyertél, nagyon megörvendtél, de a tavaszi virágmagvaknak is. — *Stanca Aurél.* Örülök, hogy az Új Cimborá pedagógiai irányát jónak találja. A kért mese átfordításának semmi akadályja nincs. Ha a karácsonyi pásztorjáték fordítása elkészül egy példányt kérünk mi is belőle. Szíves üdvözlötünk. — *Sanek Boriska, V. el. o. t.* Kedves Boriskám, el sem képzeled, hogy milyen örömet szerzett neked a leveled. Kétszer is elolvastam. Szíved minden szeretete, ragaszkodása benne volt a levél sorai közt. Irod, hogy az üzenetemet nagyon figyelmesen olvastad el s boldogan jelented: egy új kis cimborát már sikerült is toboroznod. Ezért dícséretet érdemelsz. A toborzók között pedig fel lesz jegyezve a neved. A postautalvány szelvényén megismerem az írásodat. De a nefelejtés magok is szépen megőrzétek. Úgyesen kertészkedtél, jövőre is beveszünk a kertészkedők közé. — *Kohn Vera, Cluj.* Megleptél Veronka a levélkóddal. Le is írom ide szószerint, ahogy írtad, hogy mások is olvashassák: — „Bemutakozok én is. Új kis cimborák vagyok. Kohn Vera a nevem, most jövök az I. elemibe, de már tudok írni és olvasni, így egyedül olvasom az Új Cimborát, amely nekem nagyon tetszik“. Ezért a levélért Veronkám megérdemled a Szentjánosbogár-rend kitüntető gyémántos rendjelét. Mert nemesak, hogy megírtad, de még hibát is alig ejtettél a leveledben. — *Fodor Ilonka, II. gimnáziumi oszt. tanuló.* Beszámolsz te is a szeptember 2-i kirándulásról, amelyet a Biró Katókaék lankáján rendeztetek. Pompás időt kaptatok, volt szalonna sütés, játék, mesemondás, meg olvasás az Új Cimborából. Még engem is emlegettetek. Sajnos akkor én már nem lehettem veletek. Kedves szüleid üdvözlötét hasonlóval viszonzom. A cluji kis cimboráknak pedig im átadtam az üdvözlötöt. — *Vaska Klárika, I. g. o. t.* Szorgalmas rejtvényfejtőnk vagy Klárika, a 25-ös szám rejtvényét is elsőnek küldted be. — *Rápolthy Jenő, IV. el. o. t.* Úgy tűnik nekem, hogy még csak most voltál első elemista, s lám már római négyest írsz a neved mellé. Hej, hej telik az idő! — megnőnek a kis cimborák — s mi lassan megöregszünk. A találós kép megfejtését te is beküldted. Közlésre is kerül. A 24-es

szám megfejtését a rovatvezető tanulmányozza át, jó-e? Kedves szüleidet üdvözlöm. — *Dobay Milike, III. el. o. t.* Leveledből látom, hogy szorgalmas kis rejtvényfejtőnk vagy, hogyha nem is küldöd be, azért mindeniket megfejtöd. Gondolom, hogy a Dezső bácsi külön üzenete milyen örömet szerzett neked. — *Péter Ödön, VII. el. o. t.* Leveledből álljanak itt az alanti sorok:

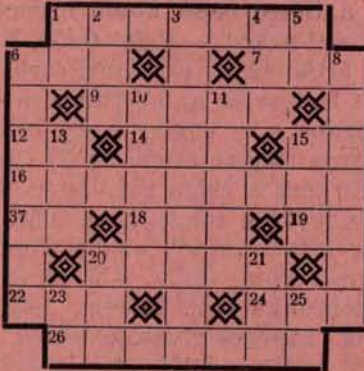
— Most léptem be az Új Cimborá előfizetőinek a táborába s ez engem nagy boldogsággal tölt el. nagyon megszerettem az Új Cimborát és a rejtvényfejtést, a csiga rejtvényt meg is fejtettem: Mindenki a maga háza előtt seperjen. Most pedig bemutatkozok az Új Cimborá szerkesztőségének: Péter Ödön, VII. el. oszt. tanuló vagyok. Szentmihályról. Igérem, hogy az Új Cimborának hűséges olvasója leszek. Úgyesen mutatkoztál be Péter Ödön. Megdícsérlek érte. — *Bodnár Irma.* Legutóbbi levelét a 3 verssel és a küldött prózai írásművel együtt megkaptam. Áttanulmányozom őket. Csak el nem esüggedni, sohasem megtorpanni, mindig csak előre! Szívélyes üdvözlöt. — *Miklós Erna.* Kézhez kaptam az Új Cimborá kis rajzfüzetét, amelyet te rajzolva küldtél vissza. Végig néztem minden rajzot s ha azokat minden segítség nélkül te magad rajzoltad, akkor megdícsérlek érte kis cimborá. Legjobban tetszik nekem az utolsó: a három kis törpés kép. No, elvisszük a legközelebbi rajzkiállításra. — *Martin Emmus, VII. el. o. t.* Rejtvényed beérkezett. — *Martin Lajos.* Most már nemesak a fejtéssel, de a szerkesztéssel is megpróbálkozol. Vannak a most beküldöttek közt érdekes és használhatóak, ezek majd rendjén közlésre is kerülnek. — *Steiner Tibor Homoród.* „Én is beálltam a kis cimborák közé — írod leveledben. — Szüleim a szünidőben megleptek az Új Cimborával, minden számot elolvastam és nagyon megszerettem ezt a kis lapot“. — Örömmel fogadunk olvasóink közé Tibi. — Így kellene jelentkezni minden erdélyi kisfiúnak és leánynak, hogy vegyüek be őket is a kis cimborák szövetségébe. — *Ludusan Vili, II. g. o. t.* Irod, hogy nagyon jól töltötöd a nyarat. Râmnicul Vâlceaában nyaraltál egy regáti családnál s helyetted egy kislány jött hozzátok. Ő magyarul tanult, te pedig a románnyelvbéli ismereteidet gyarapítottad. Sok mindent látál és megfigyeltél. S az volt a legérdekesebb, hogy az Új Cimborát utánad küldték és mindig el kellett magyaráznod, hogy mit ír az újság. Az új rejtvényeket küld csak be, aztán meglátjuk. — *Simon Agnes, I. g. o. t.* A 25. és 26. szám rejtvény megfejtéseit még idejében behoztad. A sorsoláson részt is vesz. — *Hódis Ily, IV. g. o. t.* Sajnálattal olvastam, hogy beteg voltál és ezért nem jöhettél el a találkozóra. A 25 és 26. szám rejtvényeit megkaptam.

FEJTŐRŐ

Rovatvezető: Súlyom István.

Keresztrejtvény.

Beküldte: Dávid Ilonka IV. g. o. t.

Vízszintes sorok: 1 Ezeregyéjszakai mesealak. 6 Állami jövedelem. 7 Bonf. 9 Női név. 12 Rangjelző szócska. 14 Régi nép. 15 Diák teszi. 16. Mennyegző. 17 Számrag. 18 Ártatlanban van. 19 Növekedik. 20 Itt örlik a lisztet. 22 Régi ürmérték. 24 Utat burkol (névelővel). 26 Sütemény.

Függőleges sorok: 1 Józsiví teszi. 2 Lim... 3 Ország. 4 Nők viselik (fonetikusán). 5. U. az, mint 12 vízszintes. 6 fából összetakolt lakóhely. 8 A medvéket nevezik így. 10 Női név. 11 Pien papíros is van. 13 Ház. 15 L-el francia város (fonetikusán). 20 A mosónő teszi. 21... Károly utazásai és kalandjai. 23 Egyik végtagunk mássalhangzó. 25 Kiesinyítő képző.

Megfejtésül beküldendő: Vízszintes 1, 9, 16 és 26. Függőleges: 3, 6, 8, 10 és 11.

Megfejtési határidő: 1935. okt. 25. A megfejtők között jutalmul meséskönyveket soroslunk ki.

A 22–23. számban közölt rejtvények megfejtése: 1. Keresztrejtvény: vízszintes 1: Kleopátra. 2. Szótagrejtvény: Szilágyi Erzsébet levelét megírta. Idézet Arany János: „Mátyás anyja” c. költeményéből. 3. Betűrejtvény: zeneszerző.

A 24-ik számban közölt rejtvények megfejtése: 1. Szórejtvény: Zenekar. 2. Csigarejtvény: Mindenki a maga háza előtt seperjen.

Megfejtéseket küldtek be: Szabó Márta, Simon Ágnes, Hodis Ilke és Mimi, Dávid Ilonka, Vaska Klárka, Siető Évike, Kovács Ildikó, Sütő Magda, Enyedi Gyurka, Martin Emmus, Román Katalin, Klein Aranka, Weress Zsófia, Papp Katus, Grünfeld Margit és Irén, Pál Béla és Gyula, Bleier Éva, Burger Edit, Sánek Boriska és Péter Ödön.

Nyertesek lettek: Vaska Klárka, Péter Ödön, Martin Emmus, Grünfeld Margit és Irén.

KIADÓ BÁCSI POSTÁJA

Az elmúlt héten a következő előfizetések érkeztek: Helyből: Komjátszeghy Tibor 50, Kárpáthy Egon 50, Azzola Ludi és Őesi 50, Vajda Ferencz 50, Katz Frédi 50, Szabó Lóránd 100, Domokos Alice 50, Kovács István 100, Bogdán Gyurika 50, Kovács Borika 50, Vajna Éva 50, Róm. kath. gimn. alsó tagozata 200, Sváb Ferike 17, Borbély Gyula 34, Fischer Cucu 50, Dávid Béla 50, Tóth Évike 83, Kiss Béla 50, Ullmann Ferencz 50, Orendi Ervin 50, Décsei Zoltán és Elemér 25, Baumeister Zsófia 67, Bernád Agnes 50, Dr. Feiler Béla 50, Jaksics Manyi 50, Kovács Erzsébet 30, Szabó Éva 50, Thamó Gabriella 50, Vlád Miron 100, Finkler Évi 34, Weinrich Évi 59, Krémer Tomi 50, Kohn Helén és Izsó 100, Sallamon Ákos 50, Alsó oszt. könyvtára, unit. koll. 100, Bányai Emil 50, Paull Attila 100, Gartner Ferike 50, Radványi Józsika 50, Mihály Ernő 50, Udvari Magdus és Sári 50, Orbán Lacika 17, Lajos Aliz 50, Lieker Éva 50, Nágel Ildikó 50, Spielmann Gyula 50, Tordai Györgyné 50, Folyovits Gyurka 50, Kuck Ferdinand 50. Vidékről: Schatt-Emilia 100, Szatmári Anna 50, Kelemen Irma 100, Spitz Jenő 50, Szöcs Janika 100, Reiff Károly 200, Tóth Györgyné 50, Virányi Nándor 100, Róna Ervin 50, Onódi Pityu 17, Kiss Anti 17, Grünfeld Feri 134, Kiss Évi 50, Csígi Irén 25, Anchius Józsika 20, Huttira Margit 17, Friedmann Ági és Béla 20, Román Kató 50, Deutschenschmidt Jenő 50, Osváth Lacika 50, Kovács Magda 50, Francia József 30, Gerényi Joli 50, Csáky Ica 40, Reszler Kató 17, Szász József 50, Krémer Józsika 17, Jónás Kató 50, Lórencz Pál 50, Zsoldis Tibor 17, Szikorák Ica 50, Farkas Ödön 50, Fodor Anci 17, Kiss Lajcsi 17, Soós Sándor 17, Grünfeld Manci és Irén 100, Bleyer Évike 17, Zoltán Márta 17, Kovács Teri 50, Sággy Szaboles 50, Konka Ferike 50, Dr. Jeney Lajos 20, Elekes Cicuka 50, Tertyánszky Sanyika 50, Heilper Klára 50, Jakucs Ági és Sanyi, Balmazújváros 118, Budaházi Zoltán 100, Unit. koll. könyvtár, I. G. Dnea 100, Öry Imre 100, Lőrinczy Domokos 50, Taglicht Erzsike 100, Ref. Vasárnapi iskola, Bőjthe Andor, Filpislul Mic. 100, Pethő Sándor 50, Bölöni Sárka 100, Máthé Iluska 50, Gál Erzsike 50, Szász Ilus és Gizi 50, Csép Erzsike 50, Nagy Ödön 50, Kiss Sándor 100 és Marosi Ibike 100 Lei.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatárs: **TELEKY DEZSÓ.**

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.